

Unor critici

Vasile Alecsandri

Voi, ce căutați defecte în scrierile mele
Și intonați fanfare când constatați în ele
Greșeli, imagini slabe, cuvinte ce vă par
Lipsite de-armonie, erori chiar de tipar,
Voi, care vă dați truda de-a șterge de pe lume
Tot lucrul de o viață întreagă ș-al meu nume,
De ce atâta râvnă ș-atâtea opintiri
Ca să aflați în mine a voastre însușiri?

Poetul care cântă natura-n înflorire,
Simțirea omenească, a Patriei mărire,
Chiar slab să-i fie glasul, e demn de-a fi hulit
Când altul vine-n urmă-i cu glas mai nimerit?
Și oare se cuvine, și oare-i cu dreptate
De a schimba în crime a sale mici păcate?
O! critici buni de fașă, poeți în șapte luni,
Vulturul nu se mișcă de-un țipăt de lăstuni.

Oricare păsărică își are ciripirea,
Ce-n treacăt pe-astă lume încântă auzirea,
Nălțând un imn la ceruri prin alte imnuri mii
Ș-adăugând o notă l-a lumii armonii.
Am scris eu multe versuri și poate chiar prea multe,
Dar n-am cerut la nimeni cu drag să le asculte,
Nici mi-a trecut prin minte trufaș ca să pășesc
În fruntea tuturoră ce-ntruna versuiesc.

E unul care cântă mai dulce decât mine?
Cu-atât mai bine țării, și lui cu-atât mai bine.
Apuce înainte ș-ajungă cât de sus.
La răsăritu-i falnic se-nchină al meu apus.
Iar voi, care asupră-mi săgeți tocite trageți,
Cântați, dacă se poate, fiți buni și nu mai rageți!